

25

En smuk Pige

om

Carl og Emma

Den fulde Maane rødsomt lyste
Hen over Dødes Hvilested,
Hver Vandrer taus tilbagegyste
Dg sænkte bange Diet ned.
Kun Carl og Emma frygted' ikke,
De sorgløs sad ved Lindens Fod;
Skjendt Læben taug, dog deres Blitte
Sinanden tydelig forstod.

2.

Med eet rev Carl sig fra sin Pige,
En Ahnelse ham gjennemfoer:
„At Emma, kunde Du mig svige
Dg glemme Eden, som Du svor;
Jeg reiser nu til fjerne Lande,
Langt fra mit Fødehjem og Dig;
Men loy mig at din Sed skal stande,
At du vil evig elske mig.“

3.

„Jeg sværger ved de Dødes Gjemme,
Dg ved min elskte Moders Grav,
At jeg skal aldrig, aldrig glemme
Det Trostabsløste, jeg Dig gav!“

V box 13:378

Saa Emmas Ord i Natten løbe,
Dg snart henrykte Carl blev tvs;
Thi hendes Læber hans jo mødte
Dg lukkede hans Mund med Kys.

4.

Med Tro til Eden rolig mødte
Nu Carl Skilsmisfens tunge Dag;
Stum var hans Sorg, skøndt Hjerteret blødt,
Bed Elskovs sidste Favnetag.
Min Piges Sorg ei Ord kan tegne,
Fortvivlet Hænderne hun vred;
Dobbelt man hende saa at segne,
Da han i Vaaden stiger ned.

5.

O Dvindeherte, Dig at grunde!
Det mægter ingen Dodelig.
— Tre Maaneder med Sorg bearunde,
I dem hun var utrokelig;
Nu kommer Vintren, der indbyder
Til Baller og til Lystighed;
Berust af Bløden snart hun bryder
Sit Løfte og sin Trostabs-Ged.

6.

Et Aar gaaer hen, og da med Skatte
I hjemkommer Carl saa frydefuld:
Hans Flid ham Emma skal erstatte,
Med hende deles skal hans Guld.
— Alt slumrede Naturen rolig
Dg Maanen straaet klar og rund,
Da han var nær ved hendes Bolig
En sildig Vinterastensfund.

7.

Han seer saa mange Lys at brænde
I Vinduerne hist og her;
Et ahner han det gjælder hende,
Som han saa inderlig har kjær.
„Hvem har mon Bryllur?“ bliver spurget,
„Den smukke Emma!“ Svaret lod;
„Hun længe nok har sadt og sørget
For Een, der uden Tvivl er død.“

8.

„Hvad? Emma gift! — o nei Du irrer!
Den Emma gift, som blisset boer?“
— „Ja, hende er det, hvi forvirrer
Dig, unge Mand! saa mine Ord?“
— Hvad ligner vel den Armes Smerttet
Mod Himlen stirrede han stivt:
Knust var det Haab, han længe nærtte,
Tabt var ham Emma, hun var gift.

9.

Et Dieblif — og Sorgen viger;
Hevn farver rød den blege Klud,
Han opad Trappen hurtig stiger
Dg styrter vild i Salen ind;
Forgjæves holder man hans Arme,
Han iler til den smukke Brud.
— Han stuer Emma! Hevn og Harmes
Af Kjærligheden sluffes ud.

10.

„Frygt ei, Trolose! nu gjengiver
Jeg Dig hiin Aftens svorne Ged.
En Mandens Brud Du vil lig bliver,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10

Hvad nytter da min Kjærlighed?
Vi skilles ad — Gud Dig forlade!
Søg nu, som før, at glemme mig.
— Du sveeg mig! dog jeg kan ei have,
Jeg elsker, jeg tilgiver Dig!"

11.

Med disse Ord en Kniv han stober
Dybt i sit Bryst med al sin Magt;
Blod strømmer ud og overbløder
Den falske Emmas Brudebragt.
Afmægtig over Carl hun falder,
Forsildig angrende sin Svig
Forsildig hun tilbagefalder
Det blodbestænkte folde Liig.

12.

Forgjæves søger hun at glemme
Den arme Carl i Glædens Faan:
Samvittighedens Tordenstemme
Tilraaber den Bedragnes Navn;
Dg naar den blege Maane lyser
Hen over Dodes Hvilested,
Hun ved hver Skygge bange gjer
Dg tænker paa den brudte Eed.